

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 89.445 van 31 augustus 2000
in de zaak A. 89.898/VII-20.603.**

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat N. LETEN,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Consciencestraat 7

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Pakistaanse nationaliteit, op 29 februari 2000 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 februari 2000 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 22 oktober 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij betekend op 14 februari 2000;

Gelet op de beschikking van 10 maart 2000 waarbij aan verzoeker het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 19 juni 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 13 juli 2000;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat N. LETEN, die verschijnt voor verzoeker, van Adjunct-adviseur Fr. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat verzoeker België binnenkomt op 21 september 1999; dat hij zich op 22 september 1999 vluchteling verklaart; dat de Minister van Binnenlandse Zaken op 22 oktober 1999 een beslissing neemt tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing op 10 februari 2000 bevestigt;

Overwegende dat de bestreden beslissing als volgt luidt :

"(...)

Betrokkene werd verhoord op 20 januari 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de taal Urdu en Punjabi machtig is.

Betrokkene, die verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten, zou problemen hebben gekend in zijn land omwille van zijn lidmaatschap bij de Pakistan People's Party (P.P.P.).

Betrokkene verklaart dat hij op 21 september 1992 lid zou zijn geworden van de "P.P.P.". Hij zou van 1992 tot 1994 "general secretary" zijn geweest voor deze partij in het college waar hij studeerde. Via allerlei contacten zou hij in contact zijn gekomen met mijnheer Z., de echtgenoot van B. B.. Betrokkene zou voor hem een aantal zaken, zoals het wegbrengen van cheques naar banken in Lahore, hebben geregeld. In 1998, een hele tijd nadat de "P.P.P."-regering niet meer aan de macht was in Pakistan, zou betrokkene problemen hebben gekregen omwille van zijn activiteiten bij de "PPP". In januari 1998 zouden twee van zijn vrienden zijn gearresteerd en later zijn gedood door de politie (28 februari 1998). Betrokkene kreeg angst en hij vluchtte naar Uggi. Op 1 mei 1998 zou betrokkenes huis door de politie zijn doorzocht en zijn broer werd gearresteerd, omdat betrokkene zelf afwezig was.

Betrokkenes broer zou één dag zijn vastgehouden, maar door tussenkomst van een vriend weer zijn vrijgekomen. Betrokkene kreeg angst en hij verliet uiteindelijk zijn land op 21 september 1999. Betrokkene kwam nog dezelfde dag in België aan waar hij daags nadien asiel aanvraagde.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat er vragen kunnen gesteld worden bij betrokkenes engagement binnen de "P.P.P.". Alhoewel betrokkene stelt zeer actief geweest te zijn voor de partij weet hij niets te vertellen over het ontstaan, het doel en de structuur van de partij. Betrokkene stelt ook op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij van 1993 "general secretary" was, terwijl hij in zijn dringend beroep stelt dat hij vanaf 1992 deze functie bekleedde.

Verder dient er ook nog vastgesteld te worden dat er nog een aantal contradicties zijn over de kern van zijn relaas. Zo stelt betrokkene op de Dienst Vreemdelingenzaken dat twee van zijn vrienden in april 1998 door de politie zouden zijn gedood, terwijl hij in zijn dringend beroep stelt dat deze op 28 februari zouden zijn gedood. Verder stelt betrokkene op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij naar Uggi vertrok na de arrestatie van zijn broer (8 of 9 mei 1998), terwijl hij in zijn dringend

beroep verklaart dat hij reeds op 10 maart 1998 (na de dood van zijn vrienden) naar Uggi vertrok om zich in veiligheid te brengen. Verder dient opgemerkt dat betrokkene op de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat de politie hem in november of december 1998 zou hebben gezocht in Uggi en dat hij daarom besloot om het land te verlaten. Er dient te worden opgemerkt dat betrokkene hierover in zijn dringend beroep met geen woord rept. Bovendien zijn er weinig redenen voorhanden die zouden verklaren waarom betrokkene zijn land in september 1999 verliet. Betrokkene werd nooit in staat van beschuldiging gesteld en hij kon blijkbaar zonder problemen tot die tijd in Pakistan leven.

Al het voorgaande wijst erop dat betrokkene trachtte de Belgische autoriteiten te misleiden. Gezien het vastgestelde bedrieglijke karakter van betrokkenes asielaanvraag dient ook opgemerkt te worden dat aan de door betrokkene aangehaalde documenten (lidkaart P.P.P., rijbewijs, krantenknipsel,...) weinig waarde kan gehecht worden.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 22 oktober 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.

(...)"

Overwegende dat de tweede verwerende partij in wat zij kwalificeert als een exceptie van onontvankelijkheid eigenlijk vraagt om buiten de zaak te worden gesteld; dat dit verzoek niet kan worden ingewilligd, daar zij de auteur is van de genomen verwijderingsmaatregel en belast is met de tenuitvoerlegging ervan;

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende dat verzoeker een eerste middel aanvoert dat al volgt luidt :

"1. Schending van artikel 1 § al.2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen en bijlagen ondertekend te Genève op 28 juli 1958 en goedgekeurd bij wet van 26 juli 1953

Voor de toepassing van dit verdrag wordt overeenkomstig dit artikel als vluchteling beschouwd, personen die :

'Uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die bescherming van dat land niet kan of uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen,...'.

POLITIEKE OVERTUIGING

Dat het duidelijk is dat verzoeker om reden van zijn politieke overtuiging, namelijk zijn lidmaatschap bij de Pakistan People Party, niet kan terugkeren naar zijn land;

Dat zoals reeds bij de feitelijke uiteengezet (uiteenzetting) werd gemeld, is verzoeker op 21 september 1992 lid geworden van de PPP en werd hij in 1993 verkozen tot algemeen secretaris;

Dat verzoeker tot op heden partijlid is van de PPP;

Dat thans verschillende rechtszaken hangende zijn van diverse partijleden, alsook verschillende arrestatiebevelen zijn uitgebracht voor andere gezochte personen van de partij;

Dat bovendien tegen verzoeker twee onderzoeken aan de gang zijn, zodat hij onmogelijk kan terugkeren;

Dat men dan ook enkel kan besluiten dat verzoeker, in tegenstelling tot de vele economische vluchtelingen die dagelijks in België arriveren, een

schoolvoorbeeld is van wat door het Verdrag van Genève als politiek vluchteling wordt omschreven;
Dat het middel gegrond is";

Overwegende dat de Conventie van Genève aan de verdragsluitende staten een ruime appreciatiebevoegdheid heeft verleend met betrekking tot de procedure die dient te worden gevolgd bij het onderzoek van een asielaanvraag; dat de ontvankelijkheid van een asielaanvraag wordt geregeld in artikel 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet); dat een rechtstreekse schending van artikel 1 van de Conventie van Genève dan ook niet kan worden ingeroepen zonder tegelijkertijd een schending van artikel 52 van de Vreemdelingenwet in te roepen; dat het eerste middel niet dienstig kan worden aangevoerd;

Overwegende dat verzoeker een tweede middel aanvoert dat als volgt luidt :

"Dat in tegenstelling tot wat in de gewraakte beslissing dd. 10 januari 2000 vermeld wordt, verklaarde verzoeker tijdens zijn verhoor in aanwezigheid van een tolk het volgende :

- Hij op 21 september 1992 lid is geworden van de Pakistan People Party;

Dat volkomen ten onrechte in de gewraakte beslissing opgeworpen wordt dat verzoeker in de procedure van dringend beroep zou verklaard hebben reeds vanaf 1992 de functie "general secretary" bekleed te hebben, dit in tegenstelling dat (met) zijn verklaring afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken;

Dat verzoeker evenwel steeds verklaard heeft op 21 september 1992 lid te zijn geworden van de PPP, zoals tevens blijkt uit zijn lidmaatschapkaart, uitgegeven op voormelde datum;

- Twee van zijn vrienden zijn door de politie gedood op 28 februari 1998

Dat uit de lezing van het eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken nergens blijkt dat verzoeker verklaard zou hebben dat twee van zijn vrienden in april 1998 door de politie zouden gedood

zijn, zodat er van enige "tegenstrijdigheid" geen sprake zou zijn;

Dat verzoeker dan ook formeel bevestigt dat zijn vrienden op 28 februari 1998 gedood zijn geworden

- Hij rond 10 maart 1998 naar Uggi is gevlucht

Dat dienaangaande hetzelfde geldt als juist beschreven i.v.m. de dood van zijn vrienden

- Hij inderdaad pas in september 1999 uit zijn land gevlucht is en naar België is gekomen

Dat tijdens het eerste interview verzoeker zeer weinig tijd werd gegeven om zijn feiten R(r)elaas uitgebreid en gedetailleerd uiteen te zetten;

Dat dit bovendien één van de redenen was, dat verzoeker dringend beroep aantekende, ten E(e)inde zijn volledig verhaal te kunnen verwoorden;

Dat volkomen ten onrechte gesteld wordt dat het eigenaardig te noemen is dat verzoeker pas in 1999 zijn land heeft verlaten;

Dat verzoeker evenwel tijdens zijn tweede interview aan de tolk verklaard heeft na zijn verblijf in Uggi nog terug naar Lahore te zijn geweest om vervolgens ongeveer zes maanden onder te duiken in Karachi;

Dat verzoeker dienaangaande voor het overige verwijst naar de feitelijke uiteenzetting;

Dat men dan ook moeilijk in de stelling volharden (kan) dat de aanvraag van verzoeker bedrieglijk en kennelijk ongegrond is;

Dat zijn recht van verdediging werd geschonden;

Dat het middel gegrond is";

Overwegende dat verzoeker in wezen de motivering van de bestreden beslissing beoogt te bestrijden; dat de bestreden beslissing allereerst steunt op het motief dat verzoeker niets weet te vertellen over het ontstaan, het doel en de structuur van de partij waarin hij nochtans beweert zeer actief te zijn geweest; dat van iemand die beweert de persoonlijke medewerker te zijn geweest van de echtgenoot van de voormalige eerste minister, en die in deze hoedanigheid om politiek asiel vraagt, redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij enige kennis heeft van de achtergrond en structuur van de partij waar voor hij zich heeft ingezet; dat verzoeker dit totaal gebrek aan kennis, dat schril contrasteert met het hoog niveau waarop hij beweert actief te zijn geweest, niet kan verklaren; dat uit de aantekeningen van het Commissariaat-generaal,

gemaakt naar aanleiding van het dringend beroep (bladzijden 4 en 5), blijkt dat verzoeker nauwelijks enige achtergrondinformatie omtrent de "Pakistan People's Party" kent; dat op basis van dit motief alleen reeds, kan worden besloten tot de bedrieglijkheid van de asielaanvraag; dat het tweede middel niet ernstig is;

Overwegende dat verzoeker een derde en een vierde middel aanvoert die als volgt luiden :

"4. Schending van artikel 52 § 1 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980

Nu aangetoond is dat de aanvraag van verzoeker niet bedrieglijk is, is niet voldaan aan de voorwaarden zoals gesteld door art. 52 § 1 van de Vreemdelingenwet;

Geen van de opgesomde onontvankelijkheidsgronden is van toepassing;

Het middel is gegrond;

5. Schending van de Wet van 29 juli 1991, houdende de formele motiveringsplicht van bestuurshandelingen, namelijk gebrek aan afdoende motivering

Uit geen enkel element blijkt dat verzoeker de Commissaris-generaal zou hebben willen misleiden en zijn aanvraag daarom bedrieglijk zou zijn;

Integendeel werden de verklaringen, zoals in het vorig middel werd uiteengezet, op een foutieve wijze vertaald en in het dossier neergeschreven, of werd hem zelfs niet de kans gegeven nadere toelichting te verschaffen;

Nu "deze tegenstrijdigheden" weerlegd zijn, rest geen afdoende motivatie om het verzoek tot toekenning van het statuut van politiek vluchteling aan verzoeker onontvankelijk te verklaren;

Hoogstens kan er discussie bestaan over wat door het Verdrag van Genève onder "vluchteling" wordt verstaan;

En zoals in het eerste middel werd uiteengezet, voldoet verzoeker als geen ander aan de gestelde criteria;

Het middel is gegrond";

Overwegende dat het derde en het vierde middel integraal steunen op het tweede middel; dat, nu uit de bespreking van het tweede middel blijkt dat de Commissaris-generaal op kennelijk niet onredelijke gronden heeft besloten tot de bedrieglijkheid van de asielaanvraag, en derhalve zonder schending van de

motiveringsplicht, de asielaanvraag bij toepassing van artikel 52, § 1, van de Vreemdelingenwet onontvankelijk kon verklaren, het derde noch het vierde middel ernstig zijn;

Overwegende dat niet is voldaan aan één van de twee door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State cumulatief opgelegde voorwaarden; dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op éénendertig augustus tweeduizend, door :

de HH. D. MOONS, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

D. MOONS.